

at der er en bestemt Sammenhæng mellem denne ældre Lovgivning og det Stykke Lov, som her skulde fremkomme. Betydningen heraf er altsaa, at de Autoriteter, som afgøre og tildele Understøttelser i Genhold til disse to ældre Love, ville ogsaa faa Afgørelsen af de Understøttelser, som der bliver Tale om efter den ny Lov, der tilstræbes her. Dette er jo dog soleklart. Og naar man læser disse Love igennem, ser man jo tydelig, hvilke Midler der er stillede til Raadighed, og for hvilke Autoriteter. Det er nemlig Finansministeriet, der skal afveje Forholdene og derefter tildele Hjælpen. Det vil altsaa ikke herefter blive Finansudvalget, med hvilket der skal føres Forhandling, og det vil ikke blive nogen Raadefag, men en ligefrem Følge af den ny Lov, at der ikke kan, men skal tildeles Hjælp i Genhold til Loven. Kun med Hensyn til Understøttelsernes Størrelse vil der være et Spillerum, et Spillerum, der vil blive afhængigt af de Sætter, som Loven kommer til at indeholde. Nu skal jeg ikke dvæle længe ved disse Sætter, thi jeg vil straks sige, at jeg antager, at det ikke paa et saa lidet omfattende finansielt Omraade, hvor saa smaa Beløb ere under Kvæstion, vil blive vanskeligt at komme til Overensstemmelse med det eventuelle Udvalg om at gaa de Beje, som blive foreslaaede. Jeg mener ikke, at dette skal forstås saaledes, at jeg vil gaa til hvilke som helst Understøttelser, men at jeg er rede til at forhandle med Udvalget om disse Sætters Størrelse. Om begge Ting kunde komme lidt højere op, end her er foreslaet, skal intet være mig kærere. Dog maa jeg ogsaa straks udtale som Begrundelse for de Sætter, der ere satte, at der som bekendt hidtil — og det er ogsaa anerkendt af den sidste ærede Taler — har været uddelt meget smaa Understøttelser, nemlig 35 Kr. gennemsnitlig ved Landetaten og lidt højere ved Søetaten, og det er der taget Hensyn til ved Udregningen af de Sætter, der ere foreslaaede i det fremsatte Lovforslag. Der er dernæst ogsaa taget Hensyn til, at man ikke her som ved Invalidforsørgelsesloven har at gøre ogsaa med Officerers Søster og efterladte Børn, men at det her kun drejer sig om Underklasserne, hvor man har troet at kunne sætte Understøttelserne noget lavere. Jeg skal ogsaa fremdrage et Moment, der vel ikke er afgørende, men som dog passende kan opstilles som Parallel. Der er ved Loven af 5te Januar 1851, den almindelige Pensionslov for Embedsmænd, i § 8 fastsat for disse Søsters Børn, der altsaa kun have mistet Faderen, et Minimumsbeløb af 20 Kr., og i en senere Paragraf for dem, der baade

have mistet Faderen og Moderen, 40 Kr. Sammenlignet hermed ere de her foreslaaede Sætter jo ingenlunde lave.

N. Jensen: Det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgfreds (Nøkkentved) mente, at det ikke vilde gøre nogen som helst Forandring, hvad enten de her omhandlede Understøttelser bleve bestemte som nu ved en Bevilling paa de aarlige Finanslove, eller de bleve givne efter den Ordlyd, som Forslaget har. Men i saa Henseende er jeg enig med den højtærede Finansminister, idet ogsaa jeg tror, at der vilde blive en meget stor Forskel, ja endogaa en Væsensforskel. Men hvis det ærede Medlem fremdeles skulde nære nogen Tvivl om, hvorvidt det er saa, vil der jo være Lejlighed til ved tredje Behandling at søge Ordlyden ændret, og jeg for mit Vedkommende skal ikke have noget imod, at det bliver anderledes. Det glædede mig at høre den højtærede Finansminister nu udtale, at han ikke vilde være uvillig til, hvis Udvalget maatte finde det rigtig, at gaa noget højere med Hensyn til Understøttelsen i det af mig nævnte Tilfælde, og det er ogsaa mit Haab, at naar man vil tage Hensyn til, hvorledes Pensionsloven er for disse militære Underklasser, er der ikke Grund til nu ved dette Lovforslag at være alt for karrig. Jeg slutter med at gentage min Opfordring til det ærede Udvalg og den højtærede Minister om at se paa dette Forhold med velvillige Øjne.

Korsgaard: Ja, vi have hørt ærede Medlemmer paatale, at dette Lovforslag er et i ganske særlig Grad karrigt Forslag. Det ærede Medlem for Mariager (Nøkkentved) gik ud fra, at Understøttelserne vilde blive givne nærmest i Genhold til vedkommendes Anciennitet eller Tjenesteaalder, og at den højeste Understøttelse, der efter § 1 kan blive 48 Kr. aarlig pr. Barn, altsaa vilde blive givet til Folk, der havde staaet 30—40 Aar i Tjenesten, medens Understøttelsen for de yngre vilde gaa ned til 18 Kr. aarligt. Hvis Trangen skal være det afgørende, vil dette vist blive et ret uheldigt Fordelingsgrundlag. Thi Formodningen er dog for, at de i en yngre Alder afdøde Underofficerer netop have Børn i den Alder, hvor de trænge til Opdragelse, medens Folk, der have tjent i 40 Aar, ved deres Død formodentlig kun efterlade sig Børn, der ere ude over Konfirmationsalderen. Jeg har i øvrigt kun bedt om Ordet for at gøre en ganske enkelt Bemærkning. Jeg ser, at der staar i Motiverne til Lovforslaget som Grund til, at Understøttelserne ere satte noget lavere